

LBRIS

We know
books

Daniela Elena Simulescu

Moștenirea

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMULESCU, DANIELA ELENA

Moștenirea /
Daniela Elena Simulescu: - București: Neverland, 2022

ISBN 978-606-9602-46-1

821.135.1

Design copertă:	Aurelian Leahu
Redactor:	Andreea Corneanu
Tehnoredactare:	Manuela Stoica
Corectură:	Dușa Udrea-Boborel

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria Ujmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Decembrie

Lea

Consilierul de la școală era de părere că Willi, deși extrem de inteligent, poate chiar un geniu, este un tip indiferent, asocial, într-un cuvânt o personalitate schizoidă, lipsită de empatie, incapabilă de empatie. Tot el îi repovestise Leei legea a treia a lui Newton: un lucru îl determină pe un altul, nicio acțiune nu rămâne fără răspuns, cu alte cuvinte atunci când copilul este preocupat doar de performanțele calculatorului e necesar să vii cu ceva care să contrabalanseze.

— Adică ce? se mirase Lea.

— Adică, să iasă din lumea lui, o lămurise buștean consilierul.

Ca să rezolve problema, Mike o angajase pe o profă de vioară, pentru că muzica e, *nu-i așa?*, plină de emoție și emoția produce emoție. Așa se făcuse că Frau Ilse intrase în viața lor. Prima dată când Lea a văzut-o, și-a zis că sigur e inofensivă. Chiar a plăcut-o. Frau zâmbește mereu cu buzele țuguiate ca și cum șoptește o simfonie auzită doar de ea și poate și de Mike, care se comportă

neobișnuit în prezența ei. Cât despre Willi, el sigur nu aude nimic, nicio simfonie, o detestă pe Frau și scârțâie la vioară fără cel mai mic progres. În ciuda tuturor evidențelor și lipsei lui de talent dovedite, Frau rămâne optimistă și afirmă că în orice afon zace un virtuos nedescoperit, iar Mike o susține, se dă cunoscător, deși adevărul e că și el e afon precum o cizmă udă... Bleah...

După ce i-a deschis ușa de la intrare, Lea s-a dus la ea în birou și Frau a urcat repede în camera lui Willi, singură, în primul rând pentru că știa bine drumul, în al doilea că așa era mai sigur – nu risca să-și ia un brânci pe scări, trebuie să fi gândit ea. De data asta, muziciana nu a zâmbit și nu și-a gângurit simfonia, doar a dat din cap și a șoptit vinovat un fel de salut. În clipa lungă când privirea i s-a izbit în albastrul dens, impenetrabil al ochilor celeilalte, Lea a simțit regret și milă pentru femeia care o înlocuise în emoțiile bărbatului ei. Nu asta trebuia să simtă, doar era soțul ei în fața lui Dumnezeu, dar nu avea ce să facă. În ce o privea interesul pentru Mike, era mort și îngropat de mult – firește, îngropat undeva într-un colț al inimii. Și oricum avea probleme mai presante.

Dimineată o dăduse afară pe Maria, pentru că o auzise vorbind la telefon cu cineva, probabil fică-sa cea mare, despre Mike și relația lui cu Frau. Spunea că Mike are o iubită nouă (pe naiba nouă!) și că „ia uite, doamna știe și nu zice nimic”. Tocmai ele se găsiseră să o judece pe ea, menajera ei și bârfitoarea de fică-sa, și șomeră pe deasupra. A trebuit s-o dea afară, era îndrituită s-o facă, nu putea accepta ca o străină să intre cu bocancii în viața ei, dar când ușa s-a închis cu pocnet surd de lemn greu și

balamale bine unse, ceva i-a pocnit și ei în inimă, o bubă mică și dureroasă care oricum supura mereu otrăvindui sângele. Maria lucra la ei de un an, de fapt venise cu o lună înainte ca Mike s-o angajeze pe Frau, printr-o agenție de plasare a forței de muncă. Din toată familia Mariei, doar ea și fata ei cea mică lucrau, deci situația familiei era destul de grea. Dar nu asta o îngrijora pe Lea, ci faptul că în general era greu să găsească pe cineva care să fie în stare să le suporte hachițele. Pentru că erau complicați și ea, și Mike. Willi... ei bine, Willi nu era pretențios, dar o iubea pe româncă, pentru el era ca o bunică, substitutul bunicilor adevărate pe care le dorea fix în cur de el.

— Sunt aici, Willi. Vin imediat, puiule, s-a precipitat Lea.

Willi o striga de dincolo de ușa închisă a biroului ei și s-a grăbit să se ducă, pentru că lui nu-i plac ușile închise și nu înțelege de ce mama se închide acolo singură.

— A plecat Frau? l-a întrebat cam amețită de la fumul bețișoarelor parfumate pe care le aprinsese ca să alunge energiile negative; din cauza asta zicea Mike că nu știe pe nimeni mai dus cu pluta decât ea.

— Îhî! a răspuns el un pic uimit de lipsa ei de perspicacitate, doar era cât se poate de evident că Frau plecase. Mi-e foame, unde e Maria?

— Maria a plecat, nu mai lucrează la noi. O să găsim pe altcineva la fel de bun, o să sun la agenție să ne trimită pe cineva.

— Nu vreau pe altcineva! Maria e singura bună, să fie clar, s-o chemi înapoi, a zis sentențios și și-a dat ochii

peste cap, așa cum face când nu se descurcă cu emoțiile lui, e supărat sau altfel, poate trist sau se simte abandonat, apoi a urmat-o pe Lea la bucătărie târșându-și picioarele.

— Nu se poate, a fost obraznică și nu pot accepta așa ceva. Vocea Leei s-a frânt, o urmărește imaginea femeii cu umeri gârboviți, cărând după ea un trening mototolit într-o plasă de plastic. Ți-e foame? Am comandat burgeri la restaurant sau dacă vrei putem să facem niște paste.

— Tu nu știi să faci paste, și tata a zis. Doar Maria știe.

— Cred că a venit mâncarea, Willi, mă duc s-o iau. Te rog nu mai lovi cu arcușul în marmură că se strică și se supără tata.

Și ea se supăra. Era adevărat că nu se pricepea să facă paste, de altfel nici o omletă nu făcuse de când lucra Maria în casa lor. A plătit și s-a întors în bucătărie cu plasele cu mâncare.

— Uite, Willi, burgeri cu friptură și ceapă caramelizată. Hai să mâncăm, dragul meu!

— Și farfurie?

— Fără farfurie...

— Dacă vine tati și vede că mâncăm fără farfurie? Și sunt microbi...

Lea a zâmbit – nici nu-și amintea de când nu mai mâncase fără etichetă și farfurii de porțelan, direct din ambalaje. Probabil trecuseră ani de zile. Pe atunci era o fată simplă din România, microbii nu contau. Fără să vrea, gândul i-a zburat la picul pe care îl primise

de dimineată și la bărbatul care-l adusese. Era curioasă, firește, dar nu era curiozitatea unul dintre marile ei defecte?

Cris

Ningea lin ca în povești, cum scrisese prietena ei, Sorina, într-o postare pe Facebook, în care zâmbea candid lăsând să i se vadă dinții perfect aliniați și foarte albi. Cris admirase poza și-i dăduse un *like* nu doar pentru zâmbet, ci și pentru acel ceva doar al ei care o făcea de neuitat, acel *je ne sais quoi* pe care fotografia lui reușise cumva să-l surprindă. Sorina știa să pozeze, cu mâna stângă strângea mantaua albă din blană naturală, iar cealaltă poposisese ca din întâmplare lângă obrazul drept. Avea degete lungi, de artistă, cu manichiura impecabilă și câteva inele fine. O adevărată operă de artă, ar fi zis Diego, dacă persoana Sorinei nu i-ar fi repugnat. Cris a zâmbit – măcar atât, soțul ei era singurul bărbat din toată lumea care o preferase pe ea în detrimentul Sorinei, deși nu mai era atât de sigură că ăsta era un lucru bun.

Oftând, și-a apucat papornița de o toartă și a răsturnat-o cu fundu-n sus peste milieul cam mâncat de molii care acoperea, de bine, de rău, masa din sufrageria lor. A obținut un rest de sendviș, un tampon, oglinda mică cu o parte lupă – care surprindea ridul ăla de lângă ochiul drept –, o perie de păr cu doi țepi smulși, câteva monede de 50 de bani și portofelul în care avea 1 155 de lei. Știa că atâtea erau, îi număraseră de cel puțin două ori înainte

să plece cu micul Diego la grădiniță, plus că trăsesese cu dinții să nu scoată nimic din portofel în ultimele două zile de când luase avansul la salariu, în afară de banii pe care-i dăduse lui Esme pentru meditația la mate. Nici măcar lui bărbatu-său nu-i dăduse, îl mințise că nu a primit salariul. Diego se uitase la ea cam neîncrezător, apoi o lăsase așa și plecase de acasă fără să-i spună unde se duce, deși promisese că-l duce el pe micul Diego la grădi. Până la urmă, nu-i părea rău că îl dusesese ea, pentru că o revăzuse pe domnișoara Nicoleta, care fusese educatoarea ei, apoi a lui Esme și acum a micului Diego.

Când era mică, o adora pe domnișoara, își dorise ca ea să fie mama ei, și nu maică-sa, Elena, care era mereu obosită și nervoasă. Nu înțelegea pe atunci, trebuise să treacă timpul, să aibă propriii copii ca să priceapă câte ceva, și iată că acum se transforma încet, dar sigur în maică-sa, era la fel de acră, mereu nervoasă, gata să dea vina pe cineva, pe oricine, pentru toate necazurile zilnice și pentru neajunsurile vieții ei. Doar maică-sa o înțelegea și poate și micul Diego. El obișnuia să i se cuibărească în brațe și o întreba de ce e tristă, o pupa pe obraji, îi aducea alinare și pentru o vreme uita de datoriile la întreținere, de chirie, de lipsuri. Cu un an înainte de ziua lui, ea cu maică-sa pregătiseră o masă împărătească cu friptură de porc la cuptor, salată beouf și sarmale făcute cu carne de curcan și foi de viță-de-vie, tort cu ciocolată, iar mătușa Tamara (o verișoară bătrână și cucernică de-a maică-sii) adusese o cutie plină ochi cu niște pișcoturi unsuroase (le pregătea cu untură de porc) și fasole bătută, de post.

Acum nu avea bani pentru nimic, întârziase plata chiriei cu trei luni, mâine-poimâine se făceau patru, proprietarul dădea semne de nervozitate, o amenințase cu poliția. 1 250 de lei plătea pentru apartamentul în care stăteau, o bombă mizeră cu două camere decomandate – o sufragerie și dormitorul – separate de un hol îngust. Îi promisese proprietarului că îi va duce banii a doua zi, dar mințise, bineînțeles, pentru că nu avea de unde să facă rost de diferență. Mințind, câștigase puțină liniște, atâta tot, problema nu se rezolva, erau la un pas distanță să fie dați afară din casă și acționați în instanță. Nu numai că era o mincinoasă, dar era și infractoare.

A lăsat banii pe masă și s-a dus la bucătărie să pună la fiert ultima bucată de carne pe care o scosese din congelator de dimineață, înainte să plece la grădiniță. Mirosea oribil, dar fără bucată aceea de os nu ar fi avut ce să îi dea de mâncare lui Esme. Pe Diego nu trebuia să-l hrănească, lucra în tura de noapte și întotdeauna găsea câte ceva bun la bucătăria hotelului – așa era el, cu priză la bucătărese –, iar pe băiețel îl lua mama ei. A tocat ceapa, doi morcovi cam ofiliți, un rest de păstârnac și le-a pus pe toate în oală. Dintr-odată, mirosurile se amestecau, dulce și sărat, și Cris și-a spus că, până la urmă nu era atât de rău, puteau mânca o ciorbă bună, după aceea puteau să se uite la un film și să mănânce popcorn. Erau o familie. Emoționată și mult mai bine dispusă, a lăsat ciorba la fiert și s-a dus în dormitor. A făcut patul, Diego nu-l făcuse – era mereu în întârziere, de parcă timpul nu se inventase și pentru el, a întocmit bluza albă din mătase

cu care se îmbrăcase la cununia religioasă a Sorinei și două pulovere groase luate de pe culme, pe care le-a pus în șifonier.

Afară era deja întuneric, iar Cris era întinsă pe canapeaua din sufragerie, îmbrăcată cu hainele de stradă și tălpile goale, cu o senzație de frig în tot corpul, dar nu frigul o trezise, ci fiică-sa care țipa ca din gură de șarpe. *Dacă ar fi și la matematică așa bună pe cât era să-și impună punctul de vedere*, și-a zis Cris, refuzând totuși să deschidă ochii.

— Doar puțin... încă cinci minute... a îngânat ștergându-se la nas cu mâneca bluzei din lână, pentru că-l simțea rece, ca de pisică.

— Mamă, arde oala de pe aragaz!

— Ce oală? Ce tot zici acolo? a mormăit Cris. Nu voia să se trezească și nici nu putea, parcă îi legase cineva niște greutăți, se simțea grea ca o piatră de moară.

— Arde oala de pe aragaz. Bucătăria e plină de fum. Hai odată!

Cris s-a ridicat și a alergat la bucătărie. Esme spusese adevărul, fumul se prelingea peste vopseaua verde sco-rojită, ferestrele erau pline de funingine, bucățile de os se prefăcuseră într-o masă neidentificabilă, neagră.

— Dumnezeule! Cât am dormit? a țipat Cris.

Esme a dat din umeri — de unde era să știe ea? Tocmai venise acasă de la școală, terminaseră mai devreme — pentru că nu se făceau niște ore — și găsisese bucătăria în flăcări.

— Ți-ai pus unghii? Cu ce bani? a răcnit Cris.

Era pur și simplu furioasă cum nu mai fusese de mult, al dracului de furioasă. Fiică-sa avea unghiile pictate cu oja semipermanentă de culoarea cerului de primăvară și mici cristale încastrate. Dimineață îi dăduse bani pentru meditația la mate, și ea își pusese unghii.

— Ai fost la meditație? a strigat. Ai fost sau nu? Răspunde!

— Nu înțeleg ce vrei de la mine, până la urmă nu eu am ars mâncarea, nu?

— Eu am ars mâncarea pentru că mi-am permis să dorm jumătate de oră.

Voia să spună multe, lucrurile se îngămădeau în mintea ei, lucruri vechi, uitate sau despre care credea că sunt uitate, toate momentele în care Esme o tratase cu obrăznicie, când venise acasă cu note proaste sau când îi ascunsese lucruri importante, când îi întorsese spatele și plecase să se plimbe cu prietenii ei. A deschis gura, buzele i s-au rotunjit, dar tocmai atunci și-a amintit de micul Diego.

— Unde e fratele tău?

— Ai zis că îl iei tu, a dat Esme din umeri.

— Nu, nu, am zis că îl iei tu.

Înnebunită, s-a întors în sufragerie să caute telefonul. Ce ciudat cum i se ștersese totul din memorie, mintea îi era o coală de hârtie albă absolut goală, doar alb. De obicei își amintea totul, chiar și o privire piezișă aruncată de cineva cu cinci ani în urmă, dar nu și acum. Oare îl luase mama ei pe micul Diego? Diego aștepta în fața grădiniței ca cineva să vină să-l ia? Aștepta singur în frig